

възъ основа на закона за сенийората или пъкъ по закона за майората. Този въпросъ може би щѣше да бжде по-ясенъ, ако би могло да се знае, на какво основание и защо Кубратъ наслѣдилъ Оркана. Женскитѣ потомци на умрѣлия владѣтель не могли да наслѣдятъ властѣта. Развититѣ държавноправни идеи на прабългаритѣ се установяватъ и отъ обстоятелството, че тѣ знаели и за владѣтелски намѣстници и правила разлика между владѣтель и владѣтелски намѣстникъ, регентъ. Гостунъ споредъ Именика билъ намѣстникъ и въ това си качество управлявалъ прабългарската държава двѣ години (605—607) до възкачването на Кубрата на владѣтелския прѣстолъ. Послѣдниятъ билъ знаменитъ български владѣтель и царувалъ около шестдесетъ години. Той освободилъ прабългаритѣ отъ аварското робство, събралъ ги подъ неговата владѣтелска властъ и встѣпилъ въ близки сношения съ византийския императоръ Ираклий. Голѣмо значение за историята на държавното право на прабългаритѣ иматъ извѣстіята на Никифора и Теофана за разпадането на приазовската българска държава. И двамата историци говорятъ, че Кубратъ ималъ петима сина и имъ завѣщалъ и казалъ да се не раздѣлятъ отъ съвмѣстното живѣние, защото само така тѣ би могли да господаруватъ на всѣкждѣ и да не бждатъ покорени отъ други народи. Обаче тѣ не послушали бащиния съвѣтъ и малко врѣме слѣдъ смъртъта му се скарали и си раздѣлили държавата и народа, като всѣки взелъ припадаещата му се частъ.⁷ По мнѣнието на историцитѣ, разпадането на Кубратовата държава е вѣренъ и безспоренъ историченъ фактъ.⁸ Отъ това пъкъ, както и отъ извѣстіята за обединението на прабългаритѣ подъ

⁷ Theoph. I. 546.

⁸ Niceph. 38, 39.

⁸ Златарски В. Н. Студии, Пс. LXIII, 322, 325.